

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/382/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213201100
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2213201100.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO 36 234 176, zastúpenej: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom Justičná 9, Bratislava, IČO: 36 789 615, proti žalovanej: C. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, N., o zaplatenie 529,37 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 6C/26/2013-18 zo dňa 2. apríla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 14,78 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne od 22.01.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa uzavrela 11.11.2008 so žalovanou úverovú zmluvu č. 3811054401. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli úverové podmienky, s ktorými mala byť žalovaná oboznámená pri podpise zmluvy. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 630,68 eur zo strany žalobkyne pre žalovanú. Žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v pravidelných mesačných splátkach po 41,06 eur v počte splátok 24. Za tohto predpokladu mala žalovaná vrátiť 985,44 eur. Z platobnej histórie žalovanej súd zistil, že žalovaná vrátila 615,9 eur a realizovala 15 splátok, každú po 41,06 eur. Žalovaná bola vyzvaná listom z 29.03.2010 k splateniu celého zostatku úveru vo výške 529,52 eur z čoho dlh na istine bol 409,66 eur, 43,84 eur bol úrok z uvedenej istiny do času zosplatenia, 45,52 eur úrok z uvedenej zosplatennej istiny (tzv. ušlý úrok, ktorý by mala odporkyňa uhradiť v prípade riadneho platenia úveru uplatňovaný v zmysle hlavy úverových podmienok s názvom ukončenie úverovej zmluvy) a v časti 13,60 eur išlo o dlžné poistné. Medzisúččet tejto pohľadávky predstavoval 512,62 eur, k čomu žalovaná účtovala poplatok za upomienku 6,64 eur, zmluvnú pokutu 10,11 eur, zákonný úrok z omeškania do zosplatenia 0,15 eur, úrok z omeškania od zosplatenia do dňa podania žaloby 124,63 eur. Žalobkyňa je oprávnená v zmysle úverových podmienok zmluvnú pokutu, úrok z omeškania, či poplatky za upomienky čiastočne alebo úplne odpustiť a preto sa domáha celkovo za dlžnú istinu a všetky poplatky od odporkyne zaplatenia sumy 529,37 eur. Z pohľadu právnej kvalifikácie súd dospel k záveru, že je jednoznačné, že medzi účastníkmi ide o právny vzťah zo spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľským úverom sa v zmysle príslušnej právnej normy rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Súd predmetnú zmluvu preskúmal z pohľadu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku ňu uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g), i) a m) zákona č. 258/2001 Z. z., teda konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a výpočet nákladov, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery. Vzhľadom na to bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 a 4 cit. zákona č. 258/2001 Z. z. Preto mohla žalobkyňa od žalovanej požadovať vrátenie iba peňažných prostriedkov, ktoré jej v

zmysle úverovej zmluvy boli poskytnuté, teda 630,68 eur. Z platobnej histórie je zrejmé, že žalovaná zaplatila na úvere 615,9 eur, preto žalobkyni patrí iba rozdiel 14,78 eur. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení bola výška úrokov z omeškania o 8 % - ných bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Na základe uvedeného súd vo zvyšku žalobu zamietol, pričom o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že úverová zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pričom poukázala na obsah úverovej zmluvy - konečná lehota splatnosti úveru bola dohodnutá na 20.12.2010 (bod 67. úverovej zmluvy), výška splátok 41,06 eur (bod 57. zmluvy), počet splátok - 24 (bod 58. zmluvy), termíny splatnosti - do 20. dňa príslušného mesiaca (bod 65. zmluvy), výška úroku bola určená v § 1 hlavy 5 úverových podmienok, pričom bola uvedená v bode 62. zmluvy, poisťné bolo v bode 68. zmluvy, zmluvná pokuta - § 3 hlavy 14 úverových podmienok, kapitalizovaný úrok z omeškania 0,15 eur bol dohodnutý v § 3 hlavy 14 úverových podmienok, ale žalobkyňa si ho uplatnila len v zákonnej výške 0,024 % denne, čo uviedla i v žalobe a tiež si v tejto výške uplatnila kapitalizovaný úrok z omeškania 124,63 eur od zosplatenia úveru. Namietla, že súd nešpecifikoval, ktoré náležitosti zmluva neobsahovala, čím je prvostupňové rozhodnutie nepreskúmateľné. K výške úhrad úveru zo strany žalovanej uviedla, že zo splátkového kalendára vyplýva, že žalobkyňa uhradila 451,66 eur a zistenie súdu, že uhradila 15 splátok po 41,06 eur, teda spolu 615,90 eur je nesprávne. Z odôvodnenia tiež nie je zrejmé, prečo súd zamietol aj ďalšie nároky žalobkyne, a to poisťné 13,60 eur, zmluvnú pokutu 10,11 eur, kapitalizovaný úrok z omeškania 0,15 eur do zosplatenia a kapitalizovaný úrok z omeškania 124,63 eur od zosplatenia úveru. Rovnopis rozsudku tiež nebol podpísaný zákonnou sudkyňou. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, resp. ho zruší a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnila si tiež trovy odvolacieho konania, ktoré tvorí súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z citovaného § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho

uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a §157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

V prvom rade je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa v prejednávanom prípade nedodrжал procesný postup stanovený Občianskym súdnym poriadkom, keď doručoval návrh na začatie konania žalovanej spolu s rozsudkom a zároveň účastníkov konania na pojednávanie nepredvolával, len na úradnej tabuli súdu oznámil vyhlásenie rozsudku, lebo išlo o drobný spor. Súd pred rozhodnutím vo veci nedisponoval písomným vyjadrením žalovanej k žalobe, nevedel, či uplatnený nárok v celom rozsahu uznáva (neuzáva), neoboznámil sa s rozhodujúcimi skutočnosťami na obranu žalovanej, prípadne s listinami, na ktoré sa odvoláva, a neumožnil jej označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Z ust. § 79 ods. 4 veta prvá O.s.p., ktoré upravuje priebeh a začatie konania vyplýva, že súd má povinnosť žalovanému doručiť návrh na začatie konania s prílohami do vlastných rúk. Je tomu tak preto, aby sa žalovaný dozvedel o tom, že je proti nemu vedené občianske súdne konanie a mal dostatok času pripraviť si argumentáciu a listinné dôkazy na svoju obranu do najbližšieho pojednávania, prípadne do rozhodnutia súdu. Logicky súd vždy doručuje návrh na začatie konania hneď potom, ako žalobca podá žalobu na súde a nie až s rozsudkom súdu, ako to urobil súd v tomto prípade. Podľa názoru odvolacieho súdu prejednávaná vec si vyžadovala (ako každý iný spor o zaplatenie dlžnej sumy zo záväzkového vzťahu medzi účastníkmi), aby súd uznesením uložil žalovanej povinnosť, aby sa k veci písomne vyjadrila a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na podanie vyjadrenia určí súd lehotu, v súlade s § 114 ods. 3. Súd z vyjadrenia žalovanej mohol zisťovať skutočnosti potrebné pre svoje rozhodnutie a v rozsudku bližšie odôvodniť, či vzhľadom k vyjadreniu žalovanej je niektorý z uplatnených nárokov sporný alebo nie. Ak súd k dispozícii vyjadrenie žalovanej k žalobe vôbec nemal, nemohol v rozsudku uviesť jeho podstatnú časť, ako sa žalovaná k žalobe vyjadrila a ustáliť, ktoré skutočnosti sú medzi účastníkmi nesporné a preukázané a ktoré sporné boli a ako súd sporné otázky posúdil. Aj keď ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy a súd je oprávnený a povinný preskúmať právne úkony (zmluvy a ich súčasť) z hľadiska ich platnosti, resp. skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v zmluvách a nároky žalobcov ex offa a aj keď ide o drobný spor, nezabavuje to súd povinnosti doručovať návrh na začatie konania na vyjadrenie žalovaným včas, po doručení návrhu a zásadne pred rozhodnutím vo veci samej.

V prejednávanej veci ide o uplatnenie nárokov zo spotrebiteľského právneho vzťahu, založeného úverovou zmluvou č. 3811054401 z 11.11.2008 uzatvorenou medzi účastníkmi konania, ktorá podlieha právnemu režimu zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého zmluva musí obsahovať ustanovené náležitosti. Tieto obsahové náležitosti zmluvy zákon č. 251/2008 Z. z. vymedzuje v § 4 ods. 2, pričom s ich nedodržaním spája právne následky uvedené v § 4 ods. 3 a 4. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa pri preskúmaní predmetnej zmluvy zistil, že táto neobsahovala zákonom ustanovené náležitosti, konkrétne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g), i) a m) cit. zákona, teda konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a výpočet nákladov, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery. Žalobkyňa v odvolaní proti tomuto záveru súdu prvého stupňa namietala, keď poukázala na konkrétne body zmluvy, v ktorých sú jednotlivé náležitosti uvedené. Preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy a porovnaním s obsahom odvolania odvolací súd zistil, že minimálne niektoré z obsahových náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 písm. g), i) a m) zákona č. 258/2001 Z. z. zmluva obsahovala priamo na prvej strane - napríklad konečná lehota splatnosti úveru je v bode 67. úverovej zmluvy, výška splátok je v bode 57. zmluvy, počet splátok je v bode 58. zmluvy, termíny splatnosti sú v bode 65. zmluvy. Ďalšie náležitosti mali byť podľa žalobkyne v úverových podmienkach, resp. mali z nich vyplývať. Súd prvého stupňa bližšie neuviedol konkrétne obsahové náležitosti, ktoré zmluva neobsahovala, obmedzil sa len na poukaz na zákonné ustanovenia, ale z obsahu zmluvy je zrejmé, že niektoré z náležitostí uvedené v cit. zákonných ustanoveniach zmluva obsahuje. Žalobkyňa ďalej namietala, že z predloženého splátkového kalendára vyplýva, že žalovaná uhradila celkovo 451,66 eur, pričom súd prvého stupňa uviedol, že uhradila 615,90 eur. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa bližšie neodôvodnil, ako dospel k záveru, že žalovaná uhradila 615,90 eur, keď tento záver nevyplýva z predloženého splátkového kalendára ani zo žaloby. Nie je tak zrejmé, na základe akých úvah súd dospel k takémuto záveru. Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, prečo súd zamietol aj nároky žalobkyne, ktoré boli označené inak ako poplatky a úroky.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v konaní došlo k vade v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., čo zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto procesnou vadou nemôže byť považované za správne rozhodnutie (rozhodnutie je nepreskúmateľné).

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude uznesením vydaným v súlade s § 114 ods. 3 uložiť žalovanej povinnosť vyjadriť sa k návrhu a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ak sa žalovaná k žalobe vyjadrí, súd vyjadrenie žalovanej zohľadní. Ak by bola žalovaná v konaní pasívna, súd sa vysporiada so spornou otázkou obsahových náležitostí zmluvy o úvere v súlade s hore uvedeným, výškou zaplatenej časti úveru zo strany žalovanej a všetkých nárokov uplatnených žalobkyňou. Opätovne posúdi podstatné náležitosti zmluvy, ak ich zmluva neobsahuje, súd presne pomenuje, ktorú náležitosť neobsahuje a v takom prípade môže zmluvu posudzovať ako zmluvu uzavretú bez poplatkov a bez úrokov. Ak však zmluva obsahuje všetky náležitosti, súd ju nemôže posudzovať za zmluvu uzavretú bez poplatkov a bez úrokov. Potom sa bude potrebné zaoberať platnosťou úverovej zmluvy z hľadiska platnosti právnych úkonov podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a okrem iného posúdiť, či súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky a aj sadzobník. Tu je potrebné v súlade s ustálenou súdnu praxou vyložiť ustanovenia zmluvy v tom smere, či formuláciou v zmluve si účastníci zmluvy urobili aj sadzobník a prejavili vôľu mať sadzobník súčasťou zmluvy, keďže žalobkyňa sa domáha nárokov aj zo sadzobníka poplatkov. V súvislosti s uplatnením zmluvnej pokuty žalobkyňou súd prvého stupňa prihliadne na naposledy ustálenú súdnu prax, že dohoda o zmluvnej pokute zásadne nemôže byť súčasťou len všeobecných podmienok pretože žalovaný ako spotrebiteľ podpisoval len samotnú zmluvu, nie všeobecné podmienky. Pre uzavretie platnej dohody o povinnosti účastníka zmluvy zaplatiť zmluvnú pokutu je obligatórnou náležitosťou jej písomná forma a platná dohoda o zmluvnej pokute musí spĺňať všetky náležitosti stanovené všeobecne pre platnosť právnych úkonov. Ak povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu vyplýva len zo všeobecných podmienok, k platnému uzavretiu dohody chýba podpis spotrebiteľa, žalovaného (porovnaj Nález Ústavného súdu

ČR I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013). Ak nárok zo zmluvnej pokuty nevyplýva priamo zo zmluvy, nemožno ho potom priznať. Súd tiež bude skúmať, či zmluva neobsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a v prípade ak zistí, že obsahuje, tak výslovne musí uviesť túto zmluvnú podmienku vo výroku rozsudku (§ 153 ods. 4 O.s.p.) a v odôvodnení uviesť dôvod jej neprijateľnosti. Nenariaďovať pojednávanie vo veci je len možnosť súdu, nie je to jeho povinnosť. V prípade potreby (záleží od vyjadrení účastníkov) vo veci nariadi pojednávanie. Napokon súd vo veci opätovne rozhodne, pričom bude dbať na to, aby rozsudok obsahoval všetky náležitosti podľa § 157 O.s.p.

Na záver je potrebné uviesť, že rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom (zmenou rozsudku) by za tohto stavu veci v celom rozsahu nahrádzalo prvostupňové rozhodnutie, čím by bolo účastníkom odoprené právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti konania bolo možné učiniť zadosť iba zrušujúcim rozhodnutím v uvedenej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Prvostupňový súd zároveň rozhodne o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Toto uznesenie bolo prijaté v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.